

ZAFERE DAİR

Korkunç ellerinle bastırıp yararı
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.
Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çılgılık oldu ümit.

Ve zafer

artık hiçbir şey affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp koparılacaktır.

Günler ağır,
günler ölüm haberleriyle geliyor.
Düşman haşin, zalim ve kurnaz.
Ölüyor çarpışarak insanlarımız,
—Halbuki nasıl haketmişlerdi yaşamayı—,
ölüyor insanlarımız
—ne kadar çok—,
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümâyîşe çıktılar
öyle genç
öyle fütursuz...

Günler ağır,
günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları yaktık ellerimizle
ve kaybettik gözümüzde ağlamayı,
bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gitti gözyaşlarımız
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere

kan içinde varılacaktır,

Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp
koparılacaktır.

Nazım Hikmet

1941

Ne güzel şey hatırlamak seni:
ölüm ve zafer haberleri içinden,
hapiste
ve yaşım kırkı geçmiş iken...
Ne güzel şey hatırlamak seni:
bir mavi kumaşın üstünde unutulmuş olan elin
ve saçlarında
vakur yumuşaklığı canımın içi İstanbul toprağının...
İçimde ikinci bir insan gibidir
seni sevmek saadeti...

Parmakların ucunda kalan korkusu sardunya
yaprağının,

güneşli bir rahatlık
ve etin daveti:
kıkırkızıl çizgilerle bölünmüş
sıcak

koyu bir karanlık...

Ne güzel şey hatırlamak seni,
yazmak sana dair,
hapiste sırtüstü yatıp seni düşünmek:
filanca gün, falanca yerde söylediğin söz,
kendisi değil
edasındaki dünya...

Ne güzel şey hatırlamak seni.
Sana tahtadan bir şeyler oymalıyım yeni:
bir çekmece
bir yüzük,

ve üç metre kadar ince ipekli dokumalıyım.
Ve hemen

fırlayarak yerimden
penceremde demirlere yapışarak
hürriyetin sütbeyaz maviliğine
sana yazdıklarımı bağıra bağıra okumalıyım...

Ne güzel şey hatırlamak seni:
ölüm ve zafer haberleri içinden,
hapiste
ve yaşım kırkı geçmiş iken...

1945

Ağaçlar ovada son bir gayretle pırıldamakta:
pul pul altın
bakır

tunç ve tahta..

Öküzlerin ayakları yaş toprağa gömülüyor
yumuşacık.

Ve dağlar dumana batık
kurşunî, sırlıslıkla...

Tamam,
sonbahar belki bugün bitti artık.
Yaban kazları hızla gelip geçti demin
her hâl iznik gölüne gidiyorlar.

Havada serin
havada is kokusu gibi bir şey:
havada kar kokusu var...
Şimdi dışarda olmak,
dört nala sürmek dağlara doğru atı.

«—Ata binmesini de bilmezsin,— diyeceksin ama
şakayı bırak ve kıskanma,
yeni bir huy edindim hapiste:
seni sevdiğim kadar değilse de
hemen hemen ona yakın seviyorum tabiatı...
ve ikiniz de uzaktasınız...

12 Aralık 1945

Gece kar birdenbire bastırılmış.
Bembeyaz dallardan dağılan kargalarla başladı
sabah.

Göz alabildiğine Bursa ovasında kış:
başsızlık ve sonsuzluk geliyor akla.
Sevgilim,
değişti mevsim
çekişen gelişmelerden sonra bir sıçramakla.
Ve karın altında mağrur
hamarat
sürüp gidiyor hayat...

13 Aralık 1945

Hay aksi lanet, fena bastırdı kış...
Sen ve namuslu İstanbul ne haldesiniz kim bilir?
Kömürün var mı?
Odun alabildin mi?
Camların kıyısına gazete kâadı yapıştır.
Gece erkenden yatağa gir.
Evde de satılacak bir şey kalmamıştır.
Yarı aç, yarı tok üşümek:
dünyada, memleketimizde ve şehrimizde
bu işte de çoğunluk bizde...

14 Aralık 1945

Nazım Hikmet